

Către
Tribunalul București
Secția a III-a Civilă
Dosar nr. 32439/3/2020

Domnule Președinte,

Subsemnatul, **Piperea Gheorghe**, identificat prin CI seria RX nr. 451993, CNP 1700301520016, domiciliat în București, sector 4, str. Cuza Vodă nr. 21, reprezentat convențional prin SCA Piperea & Asociații, cu sediul în București, Splaiul Unirii nr. 223, etaj 3, sector 3, unde solicit comunicarea tuturor actelor de procedură în legătură cu prezenta cauză, persoanele însărcinate cu primirea corespondenței la sediul ales sunt Popa Mădălina, identificată prin CI seria RD nr. 641439, tel. 021/3211342, fax 021/3157930,

în contradictoriu cu

Asociația Eurocomunicare, cu sediul în Strada Dej nr. 65, ap. 1, sector 1, reprezentată legal de Alina Bârgăoanu și convențional de SCA Seidner, Coman și Fuduli cu sediul în București, Intr. Lt. Av. Marcel Andreescu nr. 59, et. 3, Sector 1, office@scf.ro

în temeiul art. 201 din Codul de procedură civilă, formulez prezentul,

Răspuns la întâmpinarea

depusă de pârâtă prin care vă solicit constatarea caracterului neîntemeiat al apărărilor formulate și admiterea cererii de chemare în judecată astfel cum a fost formulată.

Pentru a vă pronunța în sensul solicitat, vă rugăm să aveți în vedere următoarele:

Referitor la chestiunile prealabile învederate de pârâtă.

1.1. Pârâtul învederează instanței faptul că „*materialul dedus judecății are caracterul unui raport/studiu științific elaborat de o echipă care își desfășoară activitatea preponderent în mediul academic și care participă la dezbaterile publice folosind expertiza academică.*”

Având în vedere cele menționate considerăm utilă analiza caracteristicilor unui raport de cercetare.

Astfel, cercetarea științifică reprezintă activitatea de investigare originală în scopul acumulării de noi cunoștințe, dar orientată, în principal, spre un scop sau un obiectiv practic specific.¹

Astfel, scopul principal al unei lucrări de cercetare științifică ar trebui să constea în descoperirea, și dezvoltarea metodelor și sistemelor de cunoaștere, pentru dezvoltarea societății umane. Cu toate acestea, în raportul realizat se poate lesne observa că scopul acestuia nu este în acord cu cele expuse, ci urmărește blamarea unor puncte de vedere contrare cu cele ale autorilor.

Mai mult, o caracteristică de bază a unei lucrări științifice este aceea a obiectivității autorilor, astfel, conform literaturii de specialitate, *„Obiectivitatea demersului științific semnifică faptul că știința are un obiect real și nu imaginar, cum au spre exemplu, artele frumoase. Totodată ”obiectivitatea înseamnă și că în știință obiectul este tratat în mod independent de subiect și este considerat în realitatea sa intrinsecă.*

Metodologia cercetării reprezintă modalitatea sistematică de a rezolva problema supusă cercetării.²

Având în vedere cele menționate, solicităm instanței de judecată să constate faptul că raportul științific dedus judecății nu este guvernat de obiectivitate, acesta fiind realizat cu subiectivism de către autori, făcând să transpară o miză personală a autorilor raportului (politic și ideologic, autorii au certitudinea eficienței și utilității măsurilor luate de autorități, emoțional fiindu-le imposibil de a accepta ca „autoritățile” să fi greșit, totuși, în gestionarea pandemiei.

S-a arătat că, *„obiectivitatea constituie fundamentul (esential basis) oricărei cercetări bune. În absența ei, singura rațiune pentru care cititorul unei cercetări ar putea accepta concluziile cercetătorului ar fi un suport autoritarist pentru persoana autorului”³.*

Or, din modul de realizare a raportului științific constatăm că aceasta este și finalitatea materialului, scopul acestuia fiind impunerea judecăților autorilor în sarcina opiniei

¹ A se vedea G. Răboacă, D. Ciucur, Metodologia Cercetării Științifice Economice, Ed. Fundației României de Măine, București, 2004, pagina 47

² A se vedea Stănciulescu Daniela, Principii de Bază ale cercetării, pagina 12

³ Idem

publice, materialul fiind realizat într-o manieră ce denotă că informațiile furnizate de autori sunt dorite a fi înțelese ca fiind unele sigure, fără putere de tăgadă.

În aceeași ordine de idei, pentru realizarea unei lucrări științifice, autorul trebuie să țină cont de validitatea, fiabilitatea și credibilitatea materialului pentru o justă evaluare a calității unei cercetări, iar nu în ultimul rând, cercetarea științifică trebuie să fie conturată și condusă de etica inerentă, în cercetare etica referindu-se la „respectarea drepturilor subiecților cercetării (oamenilor care sunt cercetați)”⁴

Conform aceleași opinii doctrinare, o lucrare științifică ar trebui să fie realizată într-un mod just, fără a fi distorsionată realitatea de către autorii acesteia și oferă ca exemple următoarele:

„Surse de distorsiune care țin de cercetător : o perspectiva teoretică (conștientizată sau implicită); opoziția în raport cu acțiunea studiată, dependentă de grupurile de apartenență / referință : etnie, gen, vârstă, socializare / educație, statut socio-profesional, apartenență sau simpatii politice etc; opoziția în raport cu populația studiată (raport de putere); o experiență de cercetare.

Evitarea raportului de putere : cercetătorul nu trebuie să se plaseze în poziție dominantă în raport cu subiecții.”⁵

Insistăm asupra faptului că materialul suspus judecății este guvernat tocmai de astfel de derapaje etice, autorii calificând informațiile postate de către subsemnatul pe pagina de socializare ca fiind de natură a dezinforma opinia publică, fiind toxice și periculoase, în acest fel aducând atingere imaginii și prestigiului subsemnatului.

Mai mult, astfel cum voi detalia în cele ce urmează, informațiile postate de către subsemnatul reprezintă strict un punct de vedere, propria judecată în legătură cu o realitate actuală, iar realizatorii materialului nu numai că au deturnat textele subsemnatului de la scopul cu care acestea au fost exprimate, dar au și încadrat aceste opinii într-un material ce blamează o pretinsă dezinformare a cetățenilor, subsemnatul fiind catalogat drept „dezinformatorul nr. 1 al țării”.

1.2. Conținutul studiului și metoda de realizare.

Pârâta învederează faptul că „studiul a avut o temă clară, un scop bine precizat, o metodologie transparentă, instrumente obiective adaptate scopului urmărit și o coerență în abordare, dar și faptul că la punctul 4 , intitulat ”Infodemia de Covid-19 în România” au fost explicate premisele apariției și diseminării informațiilor false,

⁴ Ibidem

⁵ A se vedea, Elizabeta Stănculescu, Specificul cercetării calitative, Metode calitative

înșelătoare, trunchiate, manipulative și dăunătoare pentru sănătatea publică în spațiul online.

Pârâta atestă de asemenea faptul că *în cadrul raportului nu s-au încadrat ca informații false/înșelătoare, ori narațiuni toxice întrebările și preocupările firești și legitime privind gestionarea pandemiei cu toate consecințele ce decurg din aceasta.*

Astfel, dorim să aducem în atenția instanței faptul că inclusiv în cuprinsul întâmpinării pârâta cataloghează părerile și judecățile subsemnatului drept conspiraționiste și de natură a determina adoptarea unor comportamente riscante și periculoase pentru sănătate ale persoanelor expuse mesajelor publicate în spațiul online, atitudine adoptată și cu ocazia întocmirii raportului „științific”.

Mai mult, pârâta invocă de asemenea faptul că raportul nu a făcut nicio etichetare și nu a exprimat nicio judecată de valoare la adresa autorului, *„raportul limitându-se la a inventaria teme și narațiunile toxice/înșelătoare cu potențial dăunător în ceea ce privește o problemă gravă de sănătate publică.”*

Mai mult, aceasta susține faptul că raportul nu a formulat nici un atac la persoană, denigrări, referiri la background-ul sursei și nu a folosit noțiuni de tipul „lista neagră”.

Or, se poate lesne observa faptul că etichetarea rezultă chiar din includerea subsemnatului într-un asemenea raport, prin titlurile atribuite studiilor, incluzându-l pe acesta într-o listă ce nu numai că îl dezonorează, plasându-i punctul de vedere și judecata într-o lumină denigrantă, dar îi și creează prejudicii însemnate prin atingerea adusă imaginii.

Mai mult, deși pârâta susține faptul că doar a preluat afirmațiile autorului fără a le modifica sau a le altera, constatăm faptul că acest lucru este fals, întrucât pârâta nu a preluat afirmațiile în integralitatea acestora, de unde se putea deduce în mod evident faptul că acestea reprezintă numai un punct de vedere, ci a scos din context și a inclus în cadrul raportului numai pasaje trunchiate ale postărilor, astfel încât să inducă ideea unui eventual comportament conspiraționist, pentru a fi în acord cu „scopul” cercetării.

Alterarea afirmațiilor subsemnatului nu presupune numai schimbarea modului de exprimare, ori înlocuirea termenilor și expresiilor, ci chiar scoaterea din context a afirmațiilor menționate. conducând în acest fel la crearea de confuzie și manipularea înțelesului informației transmise.

Astfel, alterarea nu presupune numai transformarea sau modificarea informației, ci și descompunerea acesteia, prezentarea drept veritabilă prin denaturare intenționată a informației astfel încât să fie în acord cu scopul cercetării.

În drept, pârâta invocă diverse dispoziții privind caracterul public al informațiilor transmise de către subsemnatul precum Decizia ICCJ prin care onorata instanță a dispus faptul că *”nu se poate reține că rețeaua de socializare Facebook ar fi un spațiu privat comparabil cu o cutie poștală electronică, întrucât cutia poștală electronică este controlabilă de către proprietar, sub aspectul conținutului informațional transmis, respectiv depozitat, în timp de facebook este o rețea de socializare informațională publică receptivă perpetuu în web (internet) bazată pe un site web la care utilizatorii se pot înscrie și interacționa liber cu alți utilizatori, deja înscriși”* și Decizia nr. 4546/2014 prin care ICCJ a statuat faptul că *” Caracterul public al faptei imputate reclamantului rezultă și din consecințele efective și directe ale postării în discuție, în măsura în care, urmare a accesării paginii de socializare a recurentului de către anumiți utilizatori (asociați publicului), mesajul a devenit accesibil publicului larg, neutilizator al rețelei de socializare în cauză, prin diseminarea acestuia în mass-media”*.

Pârâta se folosește de aceste decizii și învederează că acestea sunt relevante pentru a exclude orice apărare a subsemnatului relativă la lipsa caracterului public al postărilor.

Or, subsemnatul nu a atestat nici un moment faptul că postările nu sunt destinate publicului sau că pagina de socializare nu ar avea un caracter public.

Cu toate acestea, faptul că subsemnatul înțelege a se exprima liber pe pagina de socializare, a-și evidenția opiniile și judecățile de valoare și faptul că pagina de facebook este un spațiu public și subsemnatul își asumă faptul că opiniile sale sunt citite de utilizatorii paginii, nu înseamnă că îmi asum și accept alterarea acestora, ori catalogarea lor ca fiind conspiraționiste, ori de natură a dezinforma publicul.

Conform dreptului la libera exprimare, orice cetățean are dreptul de a-și exprima opinia și acest fapt trebuie respectat.

În acest sens, Articolul 10 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului prevede faptul că *„(1) Orice persoană are dreptul la libertatea de exprimare. Acest drept cuprinde libertatea de opinie și libertatea de a primi sau de a comunica informații ori idei fără amestecul autorităților publice și fără a ține seama de frontiere. Prezentul articol nu împiedică statele să supună societățile de radiodifuziune, de cinematografie sau de televiziune unui regim de autorizare.*

(2) *Exercitarea acestor libertăți ce comportă îndatoriri și responsabilități poate fi supusă unor formalități, condiții, restrângeri sau sancțiuni prevăzute de lege, care constituie măsuri necesare, într-o societatea democratică, pentru securitatea națională, integritatea teritorială sau siguranța publică, apărarea ordinii și prevenirea infracțiunilor, protecția sănătății sau a moralei, protecția reputației sau a drepturilor altora pentru a împiedica divulgarea de informații confidențiale sau pentru a garanta autoritatea și imparțialitatea puterii judecătorești.*”

Pârâta urmărește inducerea în eroare a instanței de judecată, subsemnatul dorind numai realizarea și apărarea drepturilor procesuale conferite de lege pentru a putea repara prejudiciul adus de pârâtă prin afectarea imaginii acestuia, în mod insidios și fără a respecta principiile minime de apreciere a informației plasate în spațiul public de către subsemnat.

2. Referitor la pretinsa lipsă de vinovăție a pârâtei.

Reaua-intenție a pârâtei rezultă în mod explicit atât în includerea subsemnatului în raportul realizat, cât și în invocarea faptului că cererea de chemare în judecată are ca scop o campanie de „hărțuire judiciară” a pârâtei, având în vedere că acțiunea subsemnatului reprezintă numai rezultatului comportamentului și conduitei adoptate de pârâtă.

Unul dintre aspectele cele mai relevante în cauză, în evidențierea lipsei de etică și profesionalism a pârâtei, dar și a relei – credințe a acesteia rezidă în însăși invocarea de către aceasta a lipsei caracterului obligatoriu al Codului de bune practici la nivelul Uniunii Europene, în susținerile pârâtei, acesta trasând numai niște linii de principiu privind combaterea dezinformării.

Or, având în vedere că pârâta se erijează într-un veritabil specialist în domeniul dezinformării, putem lesne observa că aceasta nu înțelege să respecte nici măcar principiile de bază ale Codului de bune practici, cu atât mai puțin etica și obiectivitatea necesară în realizarea unui astfel de studiu.

Dorim să scoatem în evidență că *pretinsul scop* al raportului de cercetare se presupune a fi acela de a combate dezinformarea; or, pârâta a acționat exact în sens contrar celor combătute în raport, prin intermediul acestuia procedând la trunchierea informațiilor și la manipularea opiniilor exprimate de subsemnatul astfel încât să mă portretizeze drept un dezinformator, conșpiraționist și, **poate cel mai grav, antisemit și negaționist.**

Faptul că subsemnatul a încercat să compare opresiunea manifestată de autoritățile publice cu opresiunea exercitată în perioada nazistă, nu îl cataloghează pe acesta ca

fiind antisemit ori negaționist, aceste învederări ale pârâtei fiind nu numai total lipsite de adevăr și de natură a crea confuzie, ci și **profund jignitoare**.

Etichetarea subsemnatului emană din fiecare afirmație a pârâtei, aceasta catalogând punctele de vedere ale subsemnatului ca fiind nocive și toxice.

Afirmația conform căreia comparația subsemnatului referitoare la perioada nazistă este toxică și dăunătoare și trimiterea la legislația pentru combaterea antisemitismului și negaționismului este complet deplasată și jignitoare ținând cont de următoarele rațiuni.

*Prin antisemitism se înțelege atât percepția referitoare la evrei exprimată cu ură împotriva acestora, cât și manifestările verbale sau fizice, motivate de ură împotriva evreilor, îndreptate împotriva evreilor sau ne-evreilor ori a proprietăților acestora, împotriva comunităților evreiești sau lăcașurilor de cult.*⁶

Legea 157/2018 privind unele măsuri pentru prevenirea și combaterea antisemitismului condamnă promovarea în public, în orice mod, idei, concepții sau doctrine antisemite și distribuirea sau punerea la dispoziția publicului, prin orice mijloace, de materiale antisemite.

Or, prin exprimarea comparației în discuție, subsemnatul nu și-a manifestat disprețul sau ura la adresa evreilor, ori a persoanelor care au suferit în consecința regimului nazist și nu a emis judecăți de valoare în sensul negării efectelor tulburătoare ale unui astfel de regim, dimpotrivă.

Pe cale de consecință, putem lesne observa faptul că pârâta hiperbolizează comparația expusă de subsemnatul și o ridică la rang de inducere a unor idei nocive și toxice publicului, chiar mai mult, încearcă să inducă în eroare instanța de judecată și cititorii prin catalogarea acestei comparații ca fiind în contradicție cu reglementările privind antisemitismul și negaționismul.

Prin urmare, afirmația făcută de subsemnatul nu era direct îndreptată împotriva poporului evreu și nici motivată de ură împotriva lor. Afirmația era tocmai împotriva unor persoane care au prezentat o atitudine care ducea cu gândul la o perioadă din istorie, iar expresia nu a fost folosită în mod laudativ încât să denote o apreciere cu privire la o posibilă atitudine antisemită, a fost din contră o critică adusă modului de gestionare a situației actuale.

Având în vedere cele expuse, dar și faptul că pârâta are o vastă pregătire în acest domeniu și este pe deplin conștientă de greutatea cuvintelor pe care le folosește,

⁶ A se vedea Legea 157/2018 privind unele măsuri pentru prevenirea și combaterea antisemitismului

solicităm instanței să constate reaua-credință a acesteia și intenția directă în prejudicierea subsemnatului.

Referitor la apărarea conform căreia subsemnatul ar fi trebuit să știe că poziția pe care o susține public nu este întemeiată pe adevăr, dorim să expunem faptul că însăși pârâta recunoaște că fenomenul cu care avem de-a face nu are niște explicații definitive, iar subsemnatul nu a făcut decât să își exprime părerea cu privire la situația actuală, în nici un moment neavând intenția de a susține afirmații mincinoase. Dacă părerea subsemnatului nu este în acord cu părerea pârâtei, nu înseamnă faptul că subsemnatul minte în mod deliberat ori că dorește răspândirea unor informații eronate. Tocmai din conținutul postărilor se poate observa faptul că subsemnatul a emis opinia sa personală bazată chiar pe studii realizate de diverse instituții.

Astfel, tocmai prin modul de redactare al raportului de cercetare, dar și a întâmpinării se poate lesne observa faptul că pârâta dorește impunerea unui punct de vedere în sarcina publicului, dar și a subsemnatului fără a accepta sau a avea măcar intenția de a încerca să înțeleagă faptul că există persoane care nu îi împărtășesc punctul de vedere.

Prin susținerea conform căreia subsemnatul *"nu este pregătit să accepte realitatea decurgând dintr-un studiu academic"* pârâta nu face altceva decât să impună fără putere de tăgadă o realitate străină de percepția altor indivizi; or, un raport de cercetare nu are ca scop instituirea unei obligații de a adera la convingerile cercetătorului, acesta din urmă trebuind să urmărească numai încercarea cunoașterii unor fenomene fără a aduce jigniri persoanelor care nu sunt de acord cu punctul de vedere al autorului.

Prin invocarea dispozițiilor TFUE, pârâta se erijează într-un veritabil educator/îndrumător al opiniei publice, impunând în sarcina acesteia adoptarea punctului de vedere regăsit în raport și blamând implicit persoanele cu o altă viziune decât a cercetătorului.

Tratarea unui subiect de mare interes public, cum în mod repetat susține pârâta, nu presupune etichetarea anumitor indivizi fără nici un temei, trunchierea informațiilor publicate de aceștia și lezarea demnității prin alterarea opiniilor exprimate.

Dorința de a dezbate un obiect de interes general, nu presupune impunerea unui punct de vedere sub "umbrela" unui studiu de cercetare. Pârâta susține în mod repetat că este vorba despre un studiu de cercetare, subiectul prezintă interes general și trebuie dezbătut, ori tocmai că o dezbatere nu presupune un monolog, ori impunerea cu greutate a unei viziuni ci trebuie să fie un procedeu obiectiv.

Scopul nu scuză mijloacele, astfel că realizarea unei lucrări de cercetare în vederea "educării" publicului sau atragerii atenției asupra dezinformării nu dă dreptul pârâtei la a manipula informațiile publicate de subsemnatul pe rețelele de socializare numai pentru a umple de conținut un raport de cercetare.

Pârâta repetă cu ocazia apărărilor faptul că obiectul materialului nu l-a constituit persoana subsemnatului, cât grava problemă a dezinformării în mediul digital în contextul pandemiei COVID-19. Cu toate acestea, introducerea subsemnatului cu recredință în acest material și alterarea opiniilor exprimate dovedesc reaua-credință a realizatorilor și nu justifică scopul raportului de cercetare.

Un alt aspect important este acela potrivit căruia pârâta invocă în apărările sale jurisprudența CEDO în ceea ce privește drepturi acordate ziaristilor, jurnaliștilor, or pârâta nu are această calitate, iar dispozițiile amintite nu pot fi interpretate prin analogie. Un decan, or chiar un cercetător nu se poate erija în drepturile unor jurnaliști, cei dintâi nefiind calificați în acest sens.

Dorim să subliniem faptul că având în vedere evoluția tehnologică, orice persoană cu acces la internet și cu posibilitatea achiziționării unor dispozitive inteligente se poate considera un veritabil, detectiv, jurnalist, formator de opinie, influencer, însă acest fapt nu înseamnă că legea sau practica judiciară le și acordă în mod real un astfel de statut.

În ceea ce privește analiza atitudinii subiective a autorului raportului, pârâta susține faptul că *”trebuie verificat dacă aceasta a urmărit să informeze opinia publică asupra unor chestiuni de interes public, proces ce implică în mod inerent și afectarea persoanei vizate într-o anumită măsură, sau dacă unicul scop al acesteia a fost de a afecta în mod gratuit imaginea persoanei vizate.”*

Astfel, pârâta încearcă să se prevaleze de acest material pentru a-și scuza atitudinea subiectivă în redactarea raportului vizat în cauză susținând faptul că scopul materialului nu a fost acela de a afecta imaginea persoanei vizate.

Cu toate acestea, având în vedere pregătirea profesională a pârâtei, aceasta este pe deplin conștientă de faptul că scoaterea din context a unor informații și plasarea subsemnatului într-un astfel de raport, catalogându-l ca fiind parte din categoria persoanelor ce dezinformează cetățenii în mod deliberat, neavând nicio dovadă în acest sens, realizează chiar ceea ce pretinde că este greșit, anume dezinformează opinia publică și îi afectează imaginea subsemnatului.

În aceeași ordine de idei, solicităm instanței să constate că din aceeași lipsă de dispoziții care să susțină sau să justifice cumva acțiunea întreprinsă de pârâtă, aceasta invocă și alte reglementări care nu au legătură cu prezenta cauză cum ar fi dispozițiile Protocolului nr. 1 Adițional la Convenție, reglementări ce privesc drepturile copilului, în sensul că nimănui nu i se poate refuza dreptul la instruire. Or, prin aceasta se înțelege de asemenea, erijarea pârâtei într-un îndrumător, educator al opiniei publice, în sarcina căreia trebuie să-și impună punctul de vedere.

Mai mult, raportul nu are caracter de generalitate, cum fals susține pârâta, odată cu lecturarea raportului se înțelege îngustarea viziunii asupra unei situații incerte în care se regăsește populația în acest moment, tratarea cu subiectivism a unui subiect

sensibil, denaturarea informațiilor regăsite pe rețelele de socializare ale subsemnatului și catalogarea acestora ca fiind toxice și blamabile.

3. Referitor la pretinsa absență a prejudiciului.

Astfel cum am relatat și cu ocazia cererii de chemare în judecată, subsemnatul sunt profesor universitar, avocat și practician în insolvență, fiind fondatorul societății de avocatură ”Piperea și Asociații” și al societății de practicieni în insolvență Rominsolv SPRL.

Subsemnatul am deținut și calitatea de judecător la Judecătoria Sectorului 1 București în perioada 1994-1995.

Mai mult, îmi desfășor cariera universitară de peste 25 de ani, în cadrul celei mai prestigioase facultăți de drept, cea din cadrul Universității din București, fiind profesor de Drept Comercial, Protecția consumatorilor și Proceduri de Insolvență. De asemenea, subsemnatul am calitatea de conducător de doctorat în cadrul Facultății de drept.

Doresc să susțin și faptul că pentru activitatea desfășurată mi-au fost acordate și nenumărate premii pe care le-am enumerat cu ocazia redactării cererii de chemare în judecată.

Consider că este necesar să menționez aceste calități întrucât relevă nu numai pregătirea subsemnatului, dar și probitatea morală, etica și nu în ultimul rând, notorietatea de care dau dovadă.

Astfel cum am menționat și cu ocazia redactării cererii de chemare în judecată, subsemnatul am fost de bună-credință și am notificat pârâta solicitând acesteia să retragă de urgență raportul din spațiul public, să elimine numele subsemnatului din cuprinsul acesteia și să publice o dezmințire însoțită de scuze publice pentru calificarea greșită și prejudiciabilă a opiniilor subsemnatului ca dezinformări.

Până la introducerea cererii de chemare în judecată, pârâta nu a considerat necesar să răspundă în niciun fel solicitărilor mele ignorând cu desăvârșire faptul că o asemenea conduită este de natură să îmi cauzeze grave prejudicii imaginii pe care mi-am construit-o în atâția ani prin muncă continuă și eforturi considerabile.

Textele publicate de subsemnatul reprezintă opinii și judecăți de valoare cu privire la anumite situații, măsuri, teme dezbătute în spațiul online și nu pot fi calificate ca dezinformări sau știri false, pentru că ele prezintă expresia libertății de opinie, pe care așa-zisul studiu o anihilează sub aparența unei analize obiective, calitative a conținutului materialelor incomode sau controversate.

Așadar nu există nici un motiv legitim pentru care textele redactate de subsemnatul să fie calificate ca dezinformări, iar numele subsemnatului să fie menționat în cadrul acestui raport, care este nu numai inexact, ci și subiectiv și răuvoitor.

În acest sens, pârâta susține faptul că materialul ”științific” nu conține păreri personale, subiective ale autorilor, nu conține contestări ale unor fapte și date indiscutabile, or este mai mult decât evident că părerea personală a autorilor este subînțeleasă prin modul de redactare al materialului.

Mai mult, în ceea ce privește apărarea conform căreia materialul nu face altceva decât să redea ca atare opiniile exprimate de subsemnat pe pagina personală de facebook, reiterez că această afirmație este complet falsă întrucât redarea susținerilor subsemnatului a fost scoasă din context.

Chiar dacă ar fi fost redată integral, tot nu s-ar fi putut susține că aceste afirmații sunt altceva decât păreri personale, fără a avea intenția de a induce în eroare sau a dezinforma opinia publică.

Prin redactarea materialului, în felul în care acesta a fost făcută, nu s-a dorit ”*informarea opiniei publice în legătură cu o chestiune de interes major*”, ci impunerea în atenția publicului a unor judecăți subiective ale autorilor rezultând cu afectarea imaginii subsemnatului și cauzarea unor prejudicii morale.

Astfel, solicităm instanței să constate că pârâta a acționat cu rea-intenție, fiind pe deplin conștientă de faptul că astfel de afirmații sunt de natură a afecta imaginea subsemnatului și activitatea profesională a acestuia.

În aceeași ordine de idei, dorim să aducem în atenția instanței de judecată inconsistența apărărilor pârâtei, prin aceea că aceasta invocă hotărârile pronunțate în cauzele Thogeirson contra Islanda și Lingens contra Austria, hotărâri ce atestă, printre altele, faptul că *libertatea de exprimare include nu numai informațiile și ideile primite favorabil sau cu indiferență (de opinia publică) ori considerate inofensive, dar și pe acelea care ofensează, șochează sau deranjează, acestea fiind cerințele pluralismului, toleranței și spiritului deschis*”.

Or, chiar din hotărârile invocate, se înțelege faptul că libertatea de exprimare trebuie respectată și când este în dezacord cu opiniile altor persoane, iar acest fapt nu justifică manipularea textelor subsemnatului în sensul plasării acestora în lumina unor informații toxice și periculoase.

Plasarea textelor subsemnatului în raportul științific și catalogarea acestora ca fiind toxice și folosite cu scopul de a dezinforma populația nu reprezintă calificări sau judecăți de valoare admisibile în spațiul public, pentru care nu s-a dovedit o bază factuală, ci deducții jignitoare, care nu erau necesare și utile pentru a exprima o opinie în cadrul materialului.

Folosirea unor asemenea cuvinte pentru a caracteriza opiniile exprimate de mine depășește limitele unei judecăți de valoare sau polemici publice și este de natură să afecteze reputația, onoarea, imaginea publică și demnitatea subsemnatului, fiind făcute cu bună știință în sensul denigrării acestuia.

În ceea ce privește prejudiciul suferit, se reține că acesta constă în afectarea imaginii mele publice, a onoarei și reputației mele și că daunele morale sunt acordate cu titlu de sancțiune.

Astfel, conform Articolului 1349 Cod Civil, „(1) Orice persoană are îndatorirea să respecte regulile de conduită pe care legea sau obiceiul locului le impune și să nu aducă atingere, prin acțiunile sau inacțiunile sale, drepturilor sau intereselor legitime ale altor persoane.(2) Cel care, având discernământ, încalcă această îndatorire răspunde de toate prejudiciile cauzate, fiind obligat să le repare integral.”

În același sens, Articolul 1357 Cod Civil, „(1) Cel care cauzează altuia un prejudiciu printr-o faptă ilicită, săvârșită cu vinovăție, este obligat să îl repare (2) Autorul prejudiciului răspunde pentru cea mai ușoară culpă.”

Daunele morale reprezintă despăgubiri menite să-l penalizeze pe pârâțul vinovat de atingerile aduse imaginii subsemnatului și ” să constituie un avertisment pentru acesta în a continua să aducă în mod nejustificat atingere dreptului la imagine al reclamantului.”⁷

În aceeași ordine de idei, solicităm instanței să constate faptul că nu există nicio îndoială asupra faptului că pârâțul a săvârșit fapta cu vinovăție, deoarece acesta prevăzut în mod real consecințele faptei sale, urmărind sau cel puțin acceptând posibilitatea producerii acestora.

Mai mult, pârâta nu a făcut dovada asupra realității afirmațiilor făcute în legătură cu subsemnatul, în acest sens fiind încălcate prevederile art. 252 din Codul civil, care consacră dreptul oricărei persoane fizice la ocrotirea valorilor intrinseci ființei umane, printre care figurează și demnitatea, onoarea și dreptul la imagine.

Astfel, este îndeplinită condiția existenței unui prejudiciu moral în limitele ce rezultă din cele ce urmează.

În același sens s-a pronunțat și Tribunalul Dâmbovița, atestând faptul că „Dacă în virtutea rolului care îi este acordat presa are efectiv obligația de a alerta publicul

⁷ A se vedea Hotărârea nr. 409/2021 din 24.03.2021 – Civil – pretenții, Judecătoria MIZIL – Secția Civilă: „deși cuantificarea prejudiciului moral nu este supusă unor criterii legale de determinare, daunele morale se stabilesc prin apreciere, în urma aplicării criteriilor referitoare la consecințele negative suferite de cei în cauză, în plan fizic, psihic și afectiv, la importanța valorilor lezate și măsura în care rezultatul s-a produs, precum și la intensitatea cu care au fost percepute consecințele vătămării.”

*atunci când este informată cu privire la existența unor presupuse ilegalități comise de aleși locali și funcționari publici, referirea la persoane determinate, cu menționarea numelor și funcțiilor acestora, implică pentru reclamantă **obligația de a furniza o bază factuală suficientă.***

Aplicând în speță aceste principii stabilite de Curtea Europeană a Drepturilor Omului, Tribunalul apreciază că în speță distribuirea de către pârât a articolului invocat în cererea de chemare în judecată depășește limitele permise de art. 10 din Convenția europeană a drepturilor omului în exercitarea dreptului la liberă exprimare.

*Totodată, articolul distribuit de pârât conține pe lângă judecăți de valoare și câteva afirmații cu privire la fapte reprobabile atribuite reclamantului, astfel încât persoana care a vehiculat afirmațiile respective, în speță pârâtul, are obligația de a furniza o bază factuală suficientă **pentru a justifica veridicitatea afirmațiilor respective.** Pârâtul nu a prezentat însă dovezi în sprijinul afirmațiilor sale.”⁸*

4. Referitor la apărările întemeiate pe libertatea de exprimare.

În ceea ce privește apărarea pârâtei conform căreia nevoile sociale imperioase ar excede apărării dreptului la exprimare, solicităm instanței să constate faptul că libertatea de exprimare trebuie exercitată în anumite limite astfel încât să nu aducă atingere dreptului la imagine al persoanei față de care se poartă discuțiile, dreptul la imagine fiind protejat de Constituția României, dar și de Noul Cod Civil și de Convenția Europeană a Drepturilor Omului.

Vătămarea acestuia drept prin mijloacele de comunicare (internet, publicații în ziar) poate și trebuie să fie sancționată de către instanța de judecată.

Prin urmare, exercitarea libertății de exprimare în mod public, în mediul online, este subordonată principiului acționării cu bună-credință astfel încât să se ofere publicului informații exacte și nu distorsionate.

În cauza DELPHI AS c. ESTONIA a fost reținută răspunderea deținătorului unui site web pentru conținutul articolelor și pentru comentariile publicate de cititori. Această răspundere a fost antrenată în condițiile în care deținătorul site-ului a întreprins totuși măsuri extrem de active pentru ca terte persoane să nu fie prejudiciate de articolele și comentariile cititorilor, și anume: un sistem online prin care deținătorul site-ului era notificat de oricare cititor sau de o persoană vătămată privind orice comentariu insultător iar comentariul era șters imediat; un sistem de identificare a rădăcinii lexicale a cuvintelor insultătoare ce elimina automat comentariile care conțineau asemenea cuvinte; o echipă de moderatori elimina manual comentariile insultătoare;

⁸ A se vedea Hotărârea nr. 1302/2020 din 1.10.2020 Tribunalul Dâmbovița – Secția Civilă

eforturi susținute în sensul educării cititorilor pentru a nu folosi expresii insultătoare sau vulgare ori pentru a nu incita la violență, la ostilitate sau la activități ilegale.

Deși pârâta din prezența speță nu are calitatea de deținătoare a site-ului web, aceasta avea obligația ca atunci când a redactat materialul dedus judecății să o facă cu bună-credință și să întreprindă demersuri pentru a preveni vătămarea drepturilor subsemnatului.

De altfel, în practica sa constantă, jurisprudența CEDO a precizat în mod clar că libertatea de exprimare, în temeiul dispozițiilor art. 10 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului, nu acoperă sub nicio formă informația falsă și minciuna intenționată, așa cum sunt afirmațiile despre subscrisă.

Exercitarea unui drept nu mai poate fi considerată legitimă în momentul în care scopul urmărit de titularul său este acela de a cauza un prejudiciu altuia, încălcând finalitatea juridică în vederea căreia a fost consacrat prin lege, altfel spus, se abuzează de drept atunci când respectând litera legii se ignoră spiritul acesteia.

Abuzul de drept se sancționează cu refuzul organului jurisdicțional de a proteja dreptul folosit abuziv, iar atunci când se concretizează într-o faptă ilicită cauzatoare de prejudicii, trebuie să fie aplicată răspunderea civilă delictuală prin plata de daune interese.

În ceea ce privește apărarea pârâtei conform căreia subsemnatul nu a făcut dovada prejudiciului, solicităm instanței să constate faptul că în ceea ce privește dreptul la imagine și dreptul la reputație, legătura de cauzalitate dintre acțiunea ilicită și prejudiciu rezultă ex rem, din chiar săvârșirea faptei, prin vătămarea drepturilor nepatrimoniale ocrotite de normele constituționale și internaționale.

În privința vinovăției, este de subliniat că, din moment ce am dovedit săvârșirea faptei ilicite de către pârâtă și prejudiciul moral suferit, dovedirea vinovăției acesteia nu mai presupune o dovadă suplimentară. Cum obligația generală de a nu aduce atingere drepturilor și intereselor legitime ale celorlalți este o obligație de rezultat, este evident că atunci când se săvârșește o astfel de faptă, vinovăția există, în lipsa unor cauze exoneratoare.

Conform Codului Civil, răspunderea civilă delictuală se angajează chiar și pentru cea mai ușoară culpă, adică și pentru neglijență. Însă, pârâta a acționat în mod indubitabil cu intenție directă.

În analiza vinovăției, trebuie luat în considerare faptul că pârâta avea obligația de a își exercita drepturile cu bună credință, în acord cu bunele moravuri. Este evident faptul că aceasta avea cunoștință de faptul că cele afirmate nu corespund adevărului, fapta delictuală fiind săvârșită cu intenție directă.

În același sens, în prezenta cauză se poate observa faptul că este exclus ca pârâta să nu fi avut cunoștință cu privire la faptul că informația lansată în spațiul public era de natură a vătăma drepturile subsemnatului, în condițiile în care prin Notificarea transmisă de către subsemnatul a fost în mod expres încunoștințată cu privire la faptul că informațiile publicate în cadrul studiului aduc atingere dreptului la imagine al subsemnatului și cu privire la caracterul ilicit al informațiilor.

Potrivit jurisprudenței constante a instanțelor române, în cazul atingerilor aduse reputației și dreptului la imagine, proba faptei ilicite este suficientă, urmând ca prejudiciul și raportul de cauzalitate să fie prezumate.

În cauza Tolstoy Miloslavsky, Curtea a mai reținut că proba faptei ilicite este suficientă, „urmând ca prejudiciul și raportul de cauzalitate să fie prezumate, instanțele române deducând în mod frecvent producerea prejudiciului moral din simpla existență a faptei ilicite, de natură să determine un asemenea prejudiciu.”

Mai mult, *Cu privire la judecățile de valoare, instanța nu are în vedere dovedirea lor, ceea ce ar fi imposibil, ci existența unei minime baze factuale.*

*În lipsa dovezilor, instanța apreciază că aceste afirmații sunt complet nejustificate, având un caracter pur injurios.*⁹

În ceea ce privește apărarea conform căreia reclamantul ar avea sarcina probei în arătarea utilității publicării hotărârii de condamnare pe prima pagină a paginii web, învedereăm instanței faptul că utilitatea acestei pretenții este dedusă în mod logic prin dorința de restabilirea a reputației, acest fapt fiind realizabil numai prin aducerea în atenția publicului a faptului că materialul ce a condus la defăimarea subsemnatului nu a fost unul veridic.

Raportat la cele prezentate anterior, vă solicit constatarea caracterului neîntemeiat al apărărilor formulate și admiterea cererii de chemare în judecată astfel cum a fost formulată.

**Cu stimă,
Gheorghe Piperea**

⁹ A se vedea Hotărârea nr. 9186/2019 din 18.12.2019, Judecătoria Sectorului 6 București